

Eğitim Fakülteleri Sınıf Öğretmenliği Programında Okutulan Çocuk Edebiyatı Dersi İle İlgili Bazı Düşünceler

Doç. Dr. Eyüp AKMAN¹

¹ Kastamonu Üniversitesi,

GİRİŞ

Üniversitelerimizin Eğitim Fakültelerinde okutulan Çocuk Edebiyatı dersi üzerinde gerek dersin adından ve gerekse içeriğinden, bu dersi kimlerin okutacağına kadar pek çok görüş ayrılığı bulunmaktadır. Bu görüşler, başlıklar halinde aşağıdaki bölümlerde ele alınmıştır. Biz de bu bildirimizde yıllardır bu dersi okutan birisi olarak bazı tekliflerde bulunacak ve bu ders hakkındaki düşüncelerimizi aktaracağız. Bu dersle ilgili sorunları alt başlıklar altında incelemekte fayda vardır:

1-Dersin adıyla ilgili sorunlar: Çocuk edebiyatı tabiri ilk kullanılmaya başladığı andan itibaren uzmanlar ikiye bölünmüşlerdir. Bunlardan edebiyat kökenli araştırmacılar; edebiyatın bir bütün olduğunu, çocuklar için, gençler için ayrılamayacağını (Enginün 1987:57, Özgül 2005:375), çocuk edebiyatı deyiminin pedagoğlarca uydurulmuş bir söz (Elçin 1983:19) olduğunu savunmuşlardır. Diğer bir görüş de çocuğun, yetişkin insandan farklı olduğu ve bu yüzden doğrudan çocuğa hitap eden eserlerin olması gerektiğini savunur. Çocuk edebiyatı ile ilgili eser verenlerin ve çocuk edebiyatı alanında çalışanların tamamı bu görüştedir. Bu iki görüşün ortalaması sayabileceğimiz ılımlı araştırmacılarımız da vardır. Bunlara göre ise “Çocuk edebiyatı önce edebiyattır. Edebiyat yönü ile edebiyatın içinde en incelikli yazarlık biçimidir. Her yaşta okurun ilgisini çekebilen, okunabilen, dili, anlatımı ve biçimi ile edebiyatın içinde yeni bir türdür.” (Şirin 1994:10).

Günümüzde edebiyat, sadece çocuk edebiyatı ayrımlı kalmamış daha da ileri gidilerek bu dersin üniversitelerde okutulan bölümlere göre de ayrı adla anılmasını teklif edenler olmuştur. Bu görüşe göre Eğitim Fakültelerinin Okul Öncesi programlarında dersin adı “okul öncesi çocuk edebiyatı”, Sınıf Öğretmenliği programında “çocuk edebiyatı”, Türkçe Öğretmenliği programında “ilk gençlik edebiyatı”, Türk Dili Edebiyat Eğitimi programlarında “gençlik edebiyatı” olarak adlandırılmalıdır (Gültekin 2012:211).

Burada bu tartışmalara girecek değiliz. Bu konuda kanaatimizi belirtmekle yetineceğiz. Bize göre de edebiyat bir bütündür. Onu parçalara ayırmak gereksizdir. Binlerce eserden oluşan bir edebiyatımız vardır. Bunların arasından çocuklara uygun olanlar seçilerek “çocuklar için bir edebiyat” meydana getirilebilir. Ya da çocuklar için usta kalemler tarafından edebî değeri olan eserler yazılabilir. Orhan Okay’ın ifadesiyle “çocuk edebiyatı için çocukça bir avunma yerine, büyük edebiyatçıların çocuk ruhunu dile getirmeleri”(Okay 1987:64) tercih edilmelidir. Fakat bu tür eserleri büyükler de okuyacağından bunlar, çocuklara özgü olmaktan çıkar, yine edebiyat içerisinde mütalaa edilir hale gelir,

2-Edebiyat, edebîlik ve çocuk kitapları: Edebiyat kelimesi en basit anlamıyla “Olay, düşünce, duygu ve hayallerin dil aracılığıyla sözlü veya yazılı olarak biçimlendirilmesi sanatı”dır. Bir yazının, bir eserin kısaca bir metnin, edebiyat olabilmesi için sanat değeri taşıması gerekir. Sanat değeri taşıyan, kişiye haz veren, üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen değerini yitirmeyen eserlere edebî eser adı verilir. Demek ki bir edebî eserde güzellik ve estetik ön planda olmalıdır. Bir eser, okuyanda ve dinleyende güzellik, hoşlanma, başka dünyalara alıp götürme duygusu ve estetik bir haz uyandırmıyorsa o eser yavan olarak kabul edilir.

Son zamanlarda okul öncesine ait olan, içerisinde metin dahi olmayan kitaplara “okul öncesi çocuk edebiyatı” denilmeye başlanmıştır. Çocuğu kitapla bir yaşında tanıştırmamız gerektiğini söyleyen araştırmacılar vardır. Onlara göre çocuğa bir yaşından başlayarak okul yaşına gelinceye kadar oyuncak kitaplar, bez kitaplar, banyo kitapları, ABC, kavram, etkinlik kitapları verilmelidir (Ural 2013:39). Bunu kabul etmek mümkündür. Fakat bazı araştırmacılar bu tür eserlere “okul öncesi çocuk edebiyatı” demektedirler. Mesela Can Göknil, “99 Soruda Çocuk Edebiyatı” adlı kitapta “Okul öncesi çocuk edebiyatı deyince görsel nitelikli bir edebiyat türü gelir aklımıza. Bir başka deyişle resimlerden oluşan kitaplar.” (Şirin 1994:138) diyerek edebiyatın mahiyetini ve tanımını değiştirir. Bu konuda Can Göknil gibi düşünenler de vardır. Çocuk gelişimi alanında uzman olan Mübeccel Gönen de bu tür kitapları çocuk edebiyatı içerisinde değerlendirir (Gönen 2013:77).

Çocuğu kitapla tanıştırmak ayrı bir şey, içinde yazı olmayan veya birkaç basit cümlenin bulunduğu kitapçıklara “edebiyat” demek ayrı bir şeydir. Bu sahada söz sahibi olan uzmanlar bile edebiyatı “insanın evrimsel gelişiminin istemlerini önce ağırlıklı olarak resmin, gittikçe de sözcüklerin diliyle yanıtlayan bir sanattır.” (Sever 2007:41) diye tarif ederek edebiyata resmi dahil etmişlerdir.

Okul öncesinde çocuklara resimli kitaplar verilmesi, bu resimlerin yorumlanması elbette önemlidir. Hatta “Öykü ve resimler hakkında konuşmak, çocuğun okumaktan aldığı zevke ve kavrayış gücüne pek çok katkıda bulunur”(Yılar 2007:43). Fakat resme edebiyat metni demek yanlıştır. Her şeyden önce edebiyatın olabilmesi için yazılı veya sözlü bir metnin olması gerekir. Çocuk kitaplarında yer alan basit anlatımlı birkaç cümlenin de edebî metin olduğu kanaatinde değilim. Çünkü “Çocuk edebiyatı, büyüklerin çocukça düşünmesi veya çocukça tasarlaması değildir. Çocuklar için yazılmış basit anlatımlar da çocuk edebiyatı alanını yeterince temsil etmez. Bir edebî eser için geçerli olan dil, üslup, anlatım ciddiyeti ve ağırbaşlılık, çocuk edebiyatının da şartıdır.”(Bilkan 2005:16).

Okul öncesi edebiyatı olarak halk edebiyatı ürünlerimizi (ninni, masal vb.) kabul etmek yerinde olur. Çünkü “Halk edebiyatının ürünleriyle aktarılan mesajlar aynı zamanda o toplumun bilinçaltına yerleştirilen kültürel kodlardır.” (Özcan 2008:586).

3-Bu derse hangi branştan hoca/lar girmelidir? Çocuk edebiyatı üzerine yazılmış kitaplara baktığımızda kitapların konu başlıklarının çoğunluğunu edebiyat ve edebî ürünlerin teşkil ettiğini görürüz. Örneğin Ferhan Oğuzkan’ın kitabında (Oğuzkan 2000) masallar ve masalımsı eserler bahsine, teorik bilgi ve örnekler olmak üzere toplam 81 sayfa, hikâye ve roman kısmına 61 sayfa ayrılmıştır. Bunlara; edebiyatla ilgili oldukları için, biyografi, anılar, gezi yazıları, tiyatro, piyes ve şiirler kısmını da ilave etmeliyiz. Edebiyat konularının yoğunluğunu tek yazarlı olarak yazılmış diğer kitaplarda da görmekteyiz.

Çok yazarlı çocuk edebiyatı kitaplarının en uzun bölümünü de “Çocuk edebiyatının kaynakları” veya “Çocuk edebiyatında türler” bahisleri oluşturmaktadır. Sonuç olarak, çocuk edebiyatı kitaplarının yarısından fazlasını doğrudan edebiyatla ilgili konular teşkil eder. Bunu, çocukların gelişim özelliklerini anlatan bölümler takip eder. Bu durumda, fakültelerde Çocuk Edebiyatı dersini, çocuk edebiyatı alanında ihtisaslaşmış biri yoksa, konulara olan hakimiyetlerinden dolayı, edebiyat tahsili görmüş hocaların yürütmesi daha uygun olacaktır. Nitekim kendisiyle röportaj¹ yaptığımız Prof. Dr. Saim Sakaoğlu da: “Bir kere bu dersleri verebilmek için öncelikle iyi bir edebiyat eğitimi alan öğretim elemanlarına ihtiyaç vardır. Bugün nice üniversite mezunu arkadaşımız; masal, fıkra, efsane, hikâye kavramlarını karıştırmaktadır. İyi bir edebiyat eğitimi almadan işin sadece eğitim bilimci olma yönüne eğilirsek belki eğitimcilik açısından bir şeyler verebiliriz; ancak edebiyat tarafı zayıf kalır. Ayrıca edebiyat eğitimi alanların da kendilerini eğitim bilimleri açısından takviye etmeleri gerekir.” diyerek bizim görüşümüzü desteklemektedir.

Edebiyat menşeli hocalar da kendi aralarında gruplara ayrılmaktadır: Halk Edebiyatı, Yeni Türk Edebiyatı hocaları gibi. Çocuk edebiyatı kitaplarının edebiyat konularının içinde, halk edebiyatı konuları (masal, destan, hikaye, mani, ninni, çocuk oyunu, tekerleme vb.), Yeni Türk Edebiyatı konuları (modern hikaye, roman, şiir, biyografi, anı vb.)’ndan daha fazladır. Bu durumda Çocuk Edebiyatı derslerine, edebiyat hocaları içinden, öncelikli olarak halk edebiyatçılarından girmesi, eğer bu branştan hoca yoksa, Yeni Türk Edebiyatı hocalarının girmesi daha münasip olacaktır.

4-Dersin muhtevası ve işleniş şekliyle ilgili sorunlar: Çocukların daha ilk yıllardan itibaren edebî metinlerle karşılaşılması onların okuma alışkanlığına büyük katkı sağlayacaktır. “Günümüzde sosyal bilgiler eğitimcilerinin, edebî çalışmaların sosyal bilgiler öğretimine önemli katkıları olduğunu kabul etmeye başladıkları görülmüştür. ABD’de bir çok eyaletin eğitim programlarında yer alan rehber ilkelerinde, özellikle ilköğretimde, edebiyat ve sosyal bilgiler arasındaki güçlü ilişki vurgulanmıştır.” (Özcan 2008:584).

Hal böyle iken bazı araştırmacılar (Güneş 2013), Türkçe öğretimi konusunda edebî metinleri geleneksel olarak görmekte ve bu metinleri terk etmek gerektiğini vurgulamaktadırlar: “Türkçe öğretiminde uzun yıllar sürdürülen bu uygulama, öğrencilerin Türkçeyi bilinçli olarak öğrenmesine ve dil becerilerini geliştirmesine yeterince katkı sağlayamamıştır.” (Güneş 2013:10).

Çocuk edebiyatı dersi ile ilgili bir diğer sorun da bu derse üniversitelerde gerekli değerin verilmediğidir. Tokat il merkezinde 28 ilköğretim okulundaki sınıf öğretmenleriyle bir anket yapılmış ve onların çocuk edebiyatına ilişkin görüşleri alınmıştır. Yapılan araştırmada; öğretmenlerin çocuk edebiyatının önemine inanmalarına rağmen, bu konudaki ilgilerinin istenen düzeyde olmadığı ve günümüz çağdaş çocuk edebiyatını takip etmedikleri sonucuna varılmıştır. Öneri olarak da, sınıf öğretmenlerine çocuk edebiyatı konusunda hizmet içi bir eğitim verilmesi tavsiye edilmiştir (Büyükkavas Kuran vd. 2009).

1 Röportaj metni Erciyes dergisinin Haziran 2013 sayısında yayımlanacaktır.

İstanbul'da bir grup Türkçe öğretmeni üzerinde yapılan bir araştırmada da öğretmenler, mezun oldukları üniversitelerde çocuk edebiyatı dersinin önemslenmediğini ve dolayısıyla bu dersin verimli geçmediğini bildirmişlerdir (Celepoğlu vd. 2012:284). Bu araştırmayı yapan araştırmacı, araştırmının sonunda, bu dersi okuyan lisans öğrencilerine, öğretmenlerin yaptırması gereken çalışmaları sayarken “çocuk dergisi yaptırmak, poster, afiş çalışmaları yaptırmak, çocuk kitaplarının kapaklarını tasarlatmak” gibi maddeleri sıralar.

Eğitim Fakültelerinin Sınıf Öğretmenliği programlarında Çocuk Edebiyatı dersi, iki krediden yani 90 dakikalık iki ders saatinden oluşmaktadır. Uzun yıllar bu derslere giren biri olarak, 90 dakika içinde bu derste ne anlatabilirim diye düşündüm. Yukarıda bir araştırmacının dediği gibi çocuklara, çocuk dergisi yaptırmak, poster, afiş çalışmaları yaptırmak, çocuk kitaplarının kapaklarını tasarlatmak gibi bir lüksümüzün olmadığını düşünüyorum. Bunlar, hem vaktin sınırlı olmasından dolayı yapılamaz hem de öğretmen adayları bir yazar veya çizer olmayacakları için bunları yapmaya lüzum yoktur. Bu işler uzmanlık isteyen, sanatçıların yapacağı işlerdir.

Sedat Sever, “Çocuk edebiyatı öğretimi, çocuk edebiyatı tarihini ve yazınsal türlerin özelliklerini öğretme amacından sıyrılıp “çocukları, okuma kültürü edinmiş duyarlı bireyler olarak yetiştirebilmek için okul öncesi, ilk ve ortaöğretim öğrenme-öğretme süreçlerinde neler yapılmalıdır?” sorusuna bilimsel yanıtlar oluşturma sorumluluğunu üstlenmelidir.” (Sever 2007:54) demektedir. Fakat 90 dakikada ne yapılabilir? Çocuklara okuma kültürünü öğretmen adayları nasıl aşılacaklardır? Öğretmen adaylarının okuma kültürleri var mıdır? Öğretmen adayları en basit kültür ürünlerimiz olan masallardan, destanlardan haberdar mıdır? Bütün bu sorulara verilecek cevap “hayır” olmaktadır. Bu durumda bizim yapmamız gereken öncelikli olarak, öğretmen adaylarını yukarıda saydığımız değerlerden (masal, destan, efsane) haberdar etmektir. İlk iş olarak onlara millî ruh ve heyecanı vermeliyiz, edebî eserlerimizdeki o ruh yakalanmadıkça öğretmen adayları ne kendileri okur öğrenir ne de öğrencilerine okuma zevk ve alışkanlığını tattırabilir. Öğretmen adayı Oğuz Kağan destanını okuyacak ve orada Oğuz Türkleri'nin ilk defa salı, kağnyı keşfettiklerini görecektir, yine Klasik Koşullanma'yı Pavlov'un değil de yüzlerce yıl önce bizzat Oğuz Kağan'ın bulduğunun farkına varacaktır. Masallardan, efsanelerden gerekli hazı önce kendisi alacak sonra onları çocuklara anlatacak.

5-Türkçe Öğretimi-Çocuk Edebiyatı ilişkisi: Çocuk edebiyatı hep Türkçe öğretiminden ayrı olarak düşünülmüştür. Oysa iki disiplini birbirinden ayırmak imkânsızdır. Çocuk edebiyatının amacı, çocuklara okuma alışkanlığı kazandırmak, onlara okumayı sevdirmektir. Türkçe öğretiminin temel alanlarından olan okuma eğitimi de yukarıdaki amaca uygundur. Bu konuda müstakil kitaplar bile yazılmıştır (Özbay 2009).

Okullarımızda gerek Türkçeyi sevdirmek ve gerekse okuma alışkanlığı kazandırmak için Çocuk edebiyatı dersi ile Türkçe öğretimi dersleri birbirlerini tamamlayıcı şekilde yürütülmelidir.

6-Çocuk edebiyatı ve tenkit: Çocuk edebiyatının da öncelikle bir edebiyat olduğunu ve bu edebiyatın da eleştirel bir gözle ele alınması gerektiğini söyleyen Selahattin Dilidüzgün, günümüz çocuk edebiyatı kitaplarının yüzde doksanınin çağdaş çocuk edebiyatı beklentilerini sergilemekten uzak olduklarını vurgular (Dilidüzgün 2007:159). Eleştiri her alanda mühimdir. Günümüzde bütün çocuk edebiyatı kuram ve yaklaşımlarına rağmen hâla çocuklara okumayı sevdiremiyoruz. Bunun sebepleri araştırılmalıdır. Bu konuda bir kitap yazan Mustafa Ruhi Şirin (Şirin 2007) çocuk edebiyatıyla ilgili bazı eleştirilerde bulunur. Fakat yetersizdir. Bu alan daha fazla sorgulanmalıdır.

Tenkit edilmesi gereken bir diğer husus da çocuk kitaplarının hâla batı tesirinden kurtulamadığıdır. “Türkiye’de yayımlanan çocuk edebiyatı metinlerinin çoğu yabancı kaynaklıdır. Gelişme çağındaki çocuklar bu metinler aracılığıyla yabancı kültürle çok erken yaşta karşılaşarak dış kültürün olumsuz etkilerine maruz kalmaktadırlar. Halk kültürü ürünlerimiz çocuk edebiyatı olarak yeniden yazılmadığı için yeni yetişen kuşaklara aktarılmadan belleklerde unutulmaya terk edilirken çocuklarımız uydurma adaptasyon hayallerle yetişmektedirler.” (Artun 2008:7). Bu konuda Mustafa Ruhi Şirin de şunları söyler: “Edebiyat ve yayını ile çocuk edebiyatı batı merkezli cazibe odağı durumunu koruyor. Medya, egemen edebiyat tekelini gündemde tutmayı başarıyor. Çocuk kültürünü bütün alanları ile medya dışında düşünmek adeta imkansız duruma gelmiş bulunuyor.” (Şirin 1994:35).

SONUÇ

Sonuç olarak, Eğitim Fakültelerinde okutulan Çocuk Edebiyatı dersinde, öğretmen adayları kısıtlı süre içinde, çocukları doğrudan alakadar eden edebî eserlerden haberdar edilmeli, onlara edebî eserlerimizdeki millî zevk ve ruh aşılanmalıdır. Bu bilinci kazanan öğretmen adayları, öğretmen oldukları zaman, üniversitede aldığı bu tür eğitim sayesinde, öğrencilerin daha bilinçli olarak edebî eserlere yönelmesine, dolayısıyla onların okuma alışkanlığı kazanmasına katkı sağlamış olacaktır.

ÖNERİLER

1. Çocuk Edebiyatı dersi üniversitelerde Türkçe Öğretimi dersiyle beraber yürütülmelidir.
2. Çocuk Edebiyatı kitapları seçilirken onların edebî olmalarına özen gösterilmelidir. Kayahan Özgül'ün ifadesiyle "edebiyatı pedagojik amaçlarla kullanırken onun estetik kıymeti feda edilmemeli" (Özgül 2005:375)dir. Çocuklar için oluşturulmuş her eser edebiyat olarak kabul edilmemelidir.
3. Üniversitelerde Çocuk Edebiyatı dersine bu konuda ihtisas yapmış kimseler yoksa, halk edebiyatı hocalarının girmesi daha uygundur.
4. Çocuk Edebiyatı sahasında tenkitçi yaklaşımlara ihtiyaç vardır.
5. Çocuk Edebiyatı derslerine giren hocalar evvela öğretmen adaylarına kültürel ve edebî ürünleri tanıtmalı, onların önemini kavratmalıdır. Daha sonra bu ürünlerin çocuğa yönelik nasıl düzenleneceği hususunu öğretmelidir.
6. Öğretmen adaylarına çocuk kitapları inceleme kriterleri öğretilmeli, mevcut kitaplar buna göre kabul veya ret edilmelidir.

KAYNAKÇA

- Artun, E. (2008). Ortak Türk kültürü ürünlerinin çocuk edebiyatına katkıları. *Türk Halkları Edebiyatı(II) Beynelhak Uşak Edebiyatı Kongresi Materiallar*, Bakü
- Bilkan, A. F. (2005). Çocuk edebiyatı-kavram ve mahiyet-. *Hece Dergisi Çocuk Edebiyatı Özel Sayısı*. Sayı 104-105, Ağustos-Eylül, s.7-17
- Büyükkavas K., Ş., Ersözlü, Z. N. (2009). Sınıf öğretmenlerinin çocuk edebiyatına ilişkin görüşleri. *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*. VI (1), s.1-17
- Celepoglu, A., Çetindağ, Z. (2012). Çocuk edebiyatı öğretimi üzerine bir çalışma. *VII. Uluslar Arası Büyük Türk Dili Kurultayı Bildirileri*. Ankara: Bilkent Üniversitesi yayınları s.284-292
- Dilidüzgün, S. (2007). Çocuk edebiyatı eleştirisinin temelleri ve Türkiye'de çocuk edebiyatı eleştirisi. *II. Ulusal Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Sempozyumu* s.159-165
- Elçin, Ş. (1983). Nasıl bir çocuk edebiyatı. *Türk Edebiyatı*. Ocak, s.19-20
- Enginün, İ. (1987). Edebiyat ve çocuk edebiyatı. *Çocuk Edebiyatı Yıllığı*. İstanbul: Gökyüzü yayınları s.56-60
- Gönen, M. (2013). *0-3 yaş dönemi kitapları. Çocuk edebiyatı*. Ankara: Eğiten Kitap yayınları
- Gültekin, A. ve diğerleri. (2012). Üniversitelerde çocuk ve gençlik edebiyatı öğretiminin sorunları. *3. Ulusal Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Sempozyumu*. A.Ü. ÇOGEM s.207-213
- Güneş, F. (2013). Türkçe öğretiminde metin seçimi. *Anadili Eğitim Dergisi*, 1(1),1-12.
- Oğuzkan, F. (2000). *Çocuk edebiyatı*. Ankara:Anı yayıncılık
- Okay, O.(1987). Edebiyat dünyasında çocuk..*Çocuk Edebiyatı Yıllığı*, Ankara: Gökyüzü Yayınları s.61-65
- Özbay, M. (2009). *Anlama teknikleri: I okuma eğitimi*. Ankara: Öncü Kitap yayınları
- Özcan, H. (2008). Halk edebiyatı metinlerinin çocuk edebiyatına kaynak olması ve örneklem olarak Dede Korkut Hikâyeleri. *Turkish Studies*, 3/2. s.582-603
- Özgül, K. (2005). Edebiyatın çocukluğu-çocukluğun edebiyatı. *Hece Dergisi Çocuk Edebiyatı Özel Sayısı*. Sayı 104-105. Ağustos-Eylül, s.362-376
- Serin, N., Baş, B. (2012). Çocuk edebiyatı öğeleri açısından ilköğretim yüz temel eserdeki masal kitapları. *3. Ulusal Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Sempozyumu*. A.Ü. ÇOGEM s.745-754
- Sever, S. (2007). Çocuk edebiyatı öğretimi nasıl olmalıdır? *II. Ulusal Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Sempozyumu*. A.Ü. ÇOGEM, s.41-57
- Şirin, M. R. (1994). *Çocuk edebiyatı*. İstanbul: Çocuk Vakfı Yayınları.
- Şirin, M. R. (2007). *Çocuk edebiyatına eleştirel bir bakış*. Ankara: Kök yayıncılık
- Ural, S. (2013). *Okul öncesi çocuk kitaplarının tanımı. Çocuk edebiyatı*. Ankara: Eğiten Kitap yayınları
- Yalçın, A., Aytas, G. (2005). *Çocuk edebiyatı*. Ankara: Akçağ yayınları
- Yılar, Ö., Turan, L.(2007). *Eğitim fakülteleri için çocuk edebiyatı*. Ankara: Pegem yayıncılık